

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)
21. oktober 1997

Sag T-168/96

Catherine Patronis
mod
Rådet for Den Europæiske Union

»Tjenestemænd – afslag på forfremmelse – sammenligning af fortjenester – orlov som følge af sygdom og ulykke – hensyntagen til den effektive arbejdstid inden for referenceperioden«

Fuldstændig gengivelse på fransk II - 833

Angående: Påstand om annullation af et afslag på en ansøgning om forfremmelse.

Udfald: Frifindelse.

Resumé af dom

Sagsøgeren, som indtrådte i Rådets tjeneste den 16. maj 1980, fik den 1. juli 1980 til opgave at forestå organisationen og ledelsen af den græske sektion af skrivemaskinepoolen. Hun blev den 1. juli 1981 udnævnt til overassistent i lønklasse B3 og blev den 1. juni 1987 forfremmet til lønklasse B2.

Sagsøgeren blev optaget på listen over de 36 tjenestemænd, som den 1. oktober 1995 havde den nødvendige anciennitet til at kunne forfremmes til lønklasse B1 i regnskabsåret 1995. Hun stod som nr. 6 på denne liste, regnet efter anciennitet. Der skulle besættes ni stillinger i lønklasse B1 ved forfremmelse.

I sin rapport til ansættelsesmyndigheden foreslog Det Rådgivende Forfremmelsesudvalg for Kategori B (herefter »det rådgivende udvalg«) enstemmigt, at der blev forfremmet ni tjenestemænd til lønklasse B1, blandt hvilke sagsøgeren ikke figurerede. Denne liste blev offentliggjort i *Meddelelse til personalet* nr. 163/95 af 7. december 1995.

Ansættelsesmyndigheden forfremmede herefter de ni tjenestemænd til lønklasse B1, som det rådgivende udvalg havde foreslået.

Den 7. marts 1996 indgav sagsøgeren en klage over ansættelsesmyndighedens afgørelse om ikke at forfremme hende, som blev registreret den 13. marts 1996. Klagen blev afvist ved afgørelse af 11. juli 1996, som sagsøgeren kvitterede for modtagelsen af den 5. august 1996.

Til støtte for afvisningen af klagen anførte ansættelsesmyndigheden navnlig, at »[det rådgivende udvalg] efter en sammenligning af de pågældendes fortjenester og bedømmelsesrapporter måtte foretage en udskillelse af de tjenestemænd, som havde gjort sig fortjent til en forfremmelse. Et af de forhold, som var blevet taget i betragtning i denne forbindelse, var de pågældendes faktiske præstationer. Da det fremgår, at Deres effektive arbejdstid er blevet væsentligt reduceret på grund af sygeorlov, har [det rådgivende udvalg] ved sin endelige afvejning fundet ikke at kunne indstille Dem til en forfremmelse«.

Sagsøgeren blev dog senere forfremmet til lønklasse B1 med virkning fra den 1. januar 1996.

Realiteten

Det første anbringende om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45

Retten bemærkede, at det rådgivende udvalg havde haft grundlag for at fastslå, dels at antallet af de dage, hvor Catherine Patronis havde haft orlov på grund af sygdom eller ulykke, væsentligt havde reduceret hendes effektive arbejdstid, dels at hendes fravær på grund af sygdom eller ulykke havde haft et betydeligt større omfang end de ni tjenestemænd, som var blevet forfremmet (præmis 31).

Selv om det rådgivende udvalg ikke havde foretaget en systematisk kontrol af alle de perioder, hvorunder sagsøgeren havde haft orlov på grund af sygdom eller ulykke, sammenlignet med de øvrige tjenestemænd, som kunne komme i betragtning til en forfremmelse, havde udvalget i hvert fald haft grundlag for at konkludere, at der var væsentlig forskel mellem det antal gange, hvor Catherine Patronis havde været fraværende på grund af sygdom eller ulykke, og det antal gange, hvor de ni forfremmede tjenestemænd havde været fraværende (præmis 32).

Under disse forhold og under hensyn dels til det begrænsede antal budgetposter, som var til rådighed, dels til bestemmelsen i punkt 1 af de retningslinjer for personalerepræsentanter i forfremmelsesudvalg, som Personaleudvalget havde vedtaget den 17. november 1994 (herefter »retningslinjerne«) – hvorefter der, når tjenestemændene står lige i fortjenester, også kan tages hensyn til den effektive arbejdstid – havde Rådet som en subsidiær omstændighed lovligt taget hensyn til omfanget af Catherine Patronis' effektive arbejdstid og ved forfremmelsen – hvor de pågældende stod lige i henseende til alle de øvrige fortjenester – givet de andre

tjenestemænd forrang, som desuden objektivt set havde været mere påpasselige med at sikre en fuldførelse af deres opgaver, og som dermed i væsentlig større grad end sagsøgeren inden for referenceperioden havde varetaget tjenestens kontinuitet – og dermed varetaget tjenestens interesse (præmis 34).

Retten tilføjede, at et rådgivende forfremmelsesudvalg ikke er forpligtet til udelukkende at basere sig på de pågældende tjenestemænds bedømmelsesrapporter, men også kan støtte sin vurdering på andre aspekter af deres fortjenester, såsom andre oplysninger om deres tjenstlige og personlige forhold, som kan stille den vurdering, der foretages alene på grundlag af bedømmelsesrapporterne, i et relativt lys (præmis 35).

Henvisning til: Retten, 25. november 1993, forenede sager T-89/91, T-21/92 og T-89/92, X mod Kommissionen, Sml. II, s. 1235, præmis 49 og 50.

Retten fandt ikke, at der var grundlag for at anfægte den fortolkning, som Rådet lovligt havde anlagt af vedtægtens artikel 45, hverken med støtte i princippet om iagttagelsen af reglers indbyrdes rangfølge, udtalelsen fra Det Paritetiske Udvalg eller de omhandlede retningslinjer (præmis 36).

Det andet anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten

Retten fandt, at afgørelsen om afvisningen af sagsøgerens klage indeholdt en kort, men tilstrækkelig klar begrundelse for, at Rådet havde afslået sagsøgerens ansøgning om en forfremmelse, og at berettigelsen af denne begrundelse var blevet afgjort med behandlingen af første anbringende (præmis 41).

Følgelig indeholdt begrundelsen for afvisningen af klagen dels de nødvendige oplysninger til, at sagsøgeren kunne anlægge sag, dels gjorde den det muligt for

Retten at udøve sin kontrol med lovligheden af den anfægtede afgørelse (præmis 42).

Henvisning til: Domstolen, 1. juni 1983, forenede sager 36/81, 37/81 og 218/81, Seton mod Kommissionen, Sml. s. 1789, præmis 47 og 48; Retten, 16. december 1993, sag T-80/92, Turner mod Kommissionen, Sml. II, s. 1465, præmis 62.

Det tredje anbringende om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 26

Herom bemærkede Retten, at formålet med vedtægtens artikel 26 er at sikre tjenestemændene ret til kontradiktion ved at forhindre, at de af ansættelsesmyndighedens afgørelser, som berører deres tjensteretlige stilling og karriere, træffes på grundlag af omstændigheder ved deres adfærd, der ikke er omtalt i deres personlige akter (præmis 46).

Henvisning til: Domstolen, 12. februar 1987, sag 233/85, Bonino mod Kommissionen, Sml. s. 739, præmis 11; Retten, 5. december 1990, sag T-82/89, Marcato mod Kommissionen, Sml. II, s. 735, præmis 78.

Det tredje anbringende var derfor genstandsløst, da Rådet lovligt havde taget hensyn til det antal dage, hvor Catherine Patronis havde haft orlov på grund af sygdom eller ulykke, i hvilken forbindelse sagsøgeren hverken havde nægtet, at hun efter sine sygeorlover havde modtaget administrationens opgørelser herover eller havde bestridt disse opgørelses rigtighed (præmis 47).

Konklusion:

Rådet for Den Europæiske Union frifindes.